

Mlado Jutro

št. 13.

V Ljubljani, 24. marca 22.

1938.

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Kornstalk je umrl, kakor je živel, kot junak svojega naroda in kot mož, ki je preziral smrt. Čujmo, kaj nam o poroča stara kronika:

»Letošnjo pomlad se je ob meji razvedelo, da so številni indijanski rodovi sklenili zavezo in da so Indijanci samo še čakali na pristop Šavanov in na njihovo pomoč. nakar naj bi se takoj pričela vojna proti belim. V tem nevarnosti polnem trenutku je prišel Kornstalk v spremstvu Rdečega Sokola na prijateljski obisk v trdnjavo Point Pleasant. Ob tej priliki je poročal, kaj nameravajo rodovi in prav nič ni hlinil svoje bojazni, da utegne bojevitvo razpoloženje nasproti belim naseljenecem tako zelo narasti, da bo on sam, Kornstalk, prisiljen udeležiti se vojne, čeprav je zoper njo.

Ko je poveljnik posadke to čul in je vedel ceniti duševnost indijanskega poglavarja, ki je znal biti plemenit tudi v primeru sovražnosti, je pridržal Kornstalka in njegovega spremljevalca kot talca za mirno zadržanje njunega rodu. To je bila njegova zahvala za to, ker je od Kornstalka izvedel, kaj se med Indijanci pripravlja. Za časa svojega ujetništva se je Kornstalk pogosto pogovarjal s častniki in mu je bilo zelo všeč, da jih je lahko natančno poučeval o zapadnih ameriških krajih, ki so bili takrat še malo znani. Ko se je nekega popoldne ravno pripravljal k temu, da na tleh zariše zemljevid pokrajine ob velereki Missouri in ob njenih pritokih kakor tudi ob gorovju tam vmes, se je nenadno oglasil krik iz gozda. Kornstalk je spoznal glas svojega sinu Elinipska, mladega bojevnika, ki je bil tistikrat po svojem junaštvu in spretnosti domala že tako slaven kakor sam Kornstalk. Elinipsko je prišel v trdnjavo in je silno vzradoščen objel svojega očeta, saj ga je očetova dolgo-

trajna odsotnost že vznemirjala. Sin je prišel, da najde očeta.

Dan po njegovem prihodu je šel neki vojak iz trdnjave v gozd na lov. Indijanci so ga ustrelili iz zasede. Njegovi ogorčeni spremljevalci so zahtevali za maščevanje usmrtitev Kornstalka in njegovega sina. Obdolžili so Elinipska, da so napadalci prišli v njegovem spremstvu tjakaj, čeprav je Elinipsko svečano zatrjeval, da je prišel sam z edinim namenom, da najde očeta. Ko so ogorčeni vojaki vdrli v hišo, v kateri sta prebivala Kornstalk in njegov sin in ko je že bilo čuti njihovo razgrajanje, je postal mladi Indijanec nemiren in razburjen. Tedaj mu je Kornstalk prigovarjal pogum. Pozival ga je, naj mirno zre svoji usodi v oči. Takole mu je rekel: »Sin moj, veliki duh te je poslal semkaj, da lahko skupaj umreva« ... Takoj nato je Kornstalk mirno stopil morilcem nasproti. Sedem krogel se je zarilo v njegovo telo. Ne da bi količkaj jeknil, je Kornstalk mirno izdihnil svojo junaško in plemenito dušo.

Njegov sin Elinipsko — njegovo drugo ime je bilo: Dvojni orol — je ravnodušno obsedel na tleh in se ni ganil, niti ni okrenil glave. Umrl je popolnoma mirno v tistem stanju. Priča moritve nam poroča: Ostali Indijanci, ki so jih maščevalci polovili, so bili razkosani na način vseh onih grozovitosti, s kakršnimi so Indijanci sami znali kazati maščevalnost nad svojimi sovražniki... Ta strahotno žalostni pokol se je bridko maščeval. Šavani, ki so bili najhrabrejši in najbojevitejši rod na zapadu, so od tega dne postali nepomirljivi in neizprosni smrtni sovražniki belih ljudi.«

Tako nam pripoveduje stara kronika. Kdo je bil bedni strahotepec, ki je takrat poveljeval trdnjavi Point Pleasant in se ni upal postaviti se dvig-

jajočim vojakom in podivjanim grančarjem po robu? Kdo je bil, ki se ni upal varovati plemenitega glavarja Šavanov, kateri je belemu poveljniku izkazal neprecenljivo uslugo s tem, da ga je svaril pred grozečo vojno? O, ime je ostalo ohranjeno in ga ne bomo zamolčali: mož, ki je tako podlo zatajil in izdal Kornstalka, je bil kapetan Arbi- kel. Spominjate se, da je bil dal Kornstalku častno besedo, da njegovo življenje ne bo ogroženo, a častno besedo je prelomil. Bil je poslednji, ki je izdal Kornstalka, ni pa bil zadnji, ki je izdal Indijance.

Neki ameriški zgodovinar je zapisal: »Mi Američani smo pokončali in iztrebili narod, ki je bil boljši kakor mi sami.« — Ali si morete misliti boljši dokaz za to besedo, kakor pokončanje Kornstalka in njegovega sinu! Vrli poglavar Kornstalk je zaznamoval miravno pogodbo s svojim totemom. Ko so razni hujskači skušali podnetiti njegov narod k rušenju miru, je plemeniti mož o tem rajši obvestil bele ljudi, kakor da bi se bil dal prisiliti k nečemu, kar bi bilo po njegovem pojmovanju nečastno.

Tekumseh je bil z nekaterimi svojimi prijatelji na velikem lovu ob bregovih prostranega Mičiganskega jezera, ko je prihitel k njemu Kiškalka in mu sporočil dvojno žalostno novico o smrti Logana in Kornstalka. Medtem ko so njegovi tovariši začeli glasno tožiti in jokati, je stal mladi Šavan Tekumseh na strmem jezerskem bregu in je zrl čez nedogledno vodno gladino, ki je ležala pred njim siva in mrtva pod oblačnim nebom. Teга dne je sklenil Tekumseh — in temu sklepu je ostal zvest vse življenje — da se bo boril, samo boril

proti navalu belih ljudi. Toda v boj ne bo gnal posameznih čet in malih zavez. Ne. Ves rdeči narod od Kanadskih jezer do velikih rek Ohaja, Misourija in Misisipija, vse tja doli do Floride — ves tod bivajoči indijanski narod naj se bori proti bledemu licu. In to naj ne bo nepremišljena borba neizvežbanih tolpa proti izurjenim vojakom. Ne, tega dne se je Tekumseh prvič domislil, da je treba vojno polje pripraviti in bojvnike bolje izvežbati, ko sta vendar propadla celo tako velika voditelja, kakršna sta bila Kornstalk in Logan.

Tekumseh je odstopil od brega. S svojimi tovariši je zažgal velik ogenj v počaščenje in spomin obeh junakov, ki sta tako žalostno končala. Njegovi prijatelji so okrog ognja želeli in pričeli peti žalostinke, katerih besedila so bila tako stara, da so prepevajoči komaj še pomnili njihov smisel. Tedaj je vstal Tekumseh — »k naskoku pripravljeni gorski lev« — vzel je bojno okrasje iz las, odstanil je vse lepотиče na svoji obleki in je vse skupaj vrgel v ogenj.

Tekumseh je sklenil, da ne bo prej nadel okrasja, preden ne bo njegova domovina varna pred belimi ljudi, ali preden ne bo tudi njegovo truplo na mrtvaškem odru.

Teга dne se je po prostovoljnem sklepu Tekumsehovem pričela prava junaška zgodovina Šavanov, ki jo še danes obdaja krvava slava. Zvrstila se je dolga vrsta indijanskih borcev za svobodo, katerih predniki so bili: Metakomet, Pontijak, Logan in Kornstalk. Junaška je bila njihova borba, toda obupna. Tam, kjer se je pred 180 leti, za časa naše povesti, prebivalo na tisoče Indijancev, so danes komaj še sledovi za njimi.

Na ameriškem zapadu še živijo potomci indijanskih bojvnikov. — Toda danes ne vihtijo več bojnih sekir, marveč se najrajši zabavajo s priljubljeno ameriško igro, ki se imenuje »golf«.

Gabriel Scott:

S I V K A

»Ne, ne,« so odgovarjali vsi, »saj se te z njo igramo. Nič hudega ji nočemo in tako radi jo imamo, oče!«

In najmlajši je dodal:

»Tudi ona nas ima rada!«

Prosili so, da bi smela spati ponoči pri njih v postelji in so si dajali z njo dosti dela. Sivka je morala biti ves dan pri njih. V hiši in zunaj so jo morali imeti pri sebi in v majhnem vozu za lutko so jo vozili na izprehod. Dobila je rdečo svileno odejo in blazino za zglavje. Niti koraka ji ni bilo treba napraviti. In takoj zjutraj, ko so se zbudili, so sedali na svoje postelje in vpraševali:

»Ali je divja mačica tudi še tu?«

Seveda je vstajala Sivka dosti prej kakor drugi in zato je časih niso takoj dobili. Bila je na vrtu in lizala roso, ali pa je ležala v travi in prežala na miši. Zmeraj se je s čim ukvarjala, in otroci so potem letali okoli, klicali so jo in iskali, v rokah so imeli maslen kruh za njo in ji dajali najnežnejše primke, ki so jim prišli na misel, saj niso vedeli, kako ji je prav za prav ime.

»Svilena mačica, kje pa si?«

»Pridi, pridi, žametna muca!«

»Princeska, princeska, pridi! Sira ti bomo dali!«

Tedaj se Sivka seveda ni mogla več upirati. Prihitela je k njim in dvignila svoj košati rep...

Nekoč je Sivka spet takó sedela zjutraj na vrtu in se solnčila.

Čepela je pod visoko vrbo, ki je imela v vrhu sračje gnezdo, in gledala muhe, ki so brenčale okoli nje. Tedaj se je iznenada spomnila, da bi utegnila biti v gnezdu jajca ali pa mladiči, in en, dva, tri, zasekala se je s krempji v skorjo drevesa in se pripravila, da bo splezala po debelu.

V hiši ni bil nihče pokonci. Slišala je, da so se v gnezdu prav tedaj pogovarjali, zato je sedla na vejo in počakala, da sta oče srakež in mati sraka odletela po zajtrk. Toda čakala ni niti trenutek dalje, kar je mogla tiho, je splezala na streho gnezda.

★

Ali je pač kdo doma?

Nekaj časa je preteklo, preden je odprla vrata. Bila so odprta, toda tako majhna, da še glave ni mogla vtakniti vanje. Toda zaradi tega še ni vrgla puške v koruzo. S krempji se je trdno oprijela gnezda in zbadala z eno tačico po njem kakor z vilicami — ali se ni tu premikalo nekaj mehkega? Ko pa je tako pobrskala po gnezdu in se iztegovala, da bi plen pograbila, je iznenada zaslišala besen krič. Oče srakež in mati sraka sta se vrnila. Oba sta se zagnala vanjo, tolkla sta jo in praskala s kljunom in s krempji ter jo poskušala s perutnicami zagnati na tla.

»Kri-kri-kre-kre-kre!« sta kričala tako besno, da je šlo kar skozi ušesa. Sivka je imela komaj še toliko časa da se je vrgla na hrbet in je iztegnila vse štiri od sebe. Tako je ležala na strehi in se borila, kakor je vedela in znala. Najprej je še šlo, dokler sta bila napadalca sama. Tako kmalu je prišla cela vojska srak z vseh strani in kotov. Kričale so, frfotale okoli njenih ušes in jo kljuvale kakor puščice s svojimi ostrimi kljuni. Zdaj je postalo Sivki le tesno pri srcu, toda taka ni bila, da bi se takoj vdala. Njene šape so zamahovale kakor tolkač po bobnu, treskala in praskala je na vso moč, grizla, kar je mogla.

Kmalu se je okoli nje vrtinčil cel oblak perja, dve sraki sta že ležali spodaj na tleh mrtvi in ena je sedela vsa razpraskana na veji in ni bila več za boj. Vzlic temu pa ji vse ni nič pomagalo. Čedalje več srak je prihajalo na pomoč. Zdaj jih je bilo zanesljivo že za celo stotnijo in Sivka je začela postajati izmučena. Dobila je nekaj poštenih udarcev na glavo in v stran. Nekajkrat je le malo manjkalo, da se ni zvalila na tla, tedaj pa je iznenada počil močam strel iz okna v hiši in tri srake so frfotaje telebnile na tla. Nekaj trenutkov nato je počilo še enkrat. Takrat so srake izgubile pogum in odletele stran, kar so jih peruti nesle.

»Zdaj pa lahko prideš dol, muca!« ji je zaklical mož iz okna. »Nič več se ti ni treba bati!«

Sivka je moško stopila na gnezdo in pregledala bojišče za sabo.

»Mijav je rekla z važnim glasom in dvignila rep. To je pomenilo z drugimi besedami:

»Vidite, tako se zgodi tistemu, ki ima z menoj opravka!«

DESETO POGLTVJE

Nov prijatelj

Ko se je Sivka spustila čez nekaj časa po debelu navzdol, je opazila veliko belo mačko, ki je ovohavala eno izmed

srak. »Bog ve, ali je huda?« je premišljevala Sivka. Zdaj se ji ni ljubilo, da bi se znova pretepala, ker je bila še vsa polomljena in utrujena. Zato ni šla na tla, ampak je obsedela na najbližji veji.

Bela mačka je bila videti zelo močna. Bila je še večja kakor Sivka in je imela docela zelene oči. Njene šape so bile debele in okrogle in dajale so slutiti, da ima v njih kremplje, ki jim ni kaj reči. Dlako je imela prekratko in gladko in če se je le malo premaknila, se je videlo, kako se ji gibljejo mišice pod kožo. Vzlic velikosti in moči pa je bila vendar videti zelo krotka. Oprezno je prilezla iz trave, nekaj lahkega in prožnega je bilo na njej — skoraj bi rekli, da je drsela po tleh...

Zdaj je opazila drugo srako. Ovohala je tudi to, ko pa je našla še tretjo, je sedla na tla in pogledala na drevo. Morda ji sračje gnezdo ni bilo neznano, morda je zavohala Sivko — vsekakor jo je takoj opazila. Sivka je seveda zaprla oči in se delala kakor bi spala. Toda bela mačka je vendar opazila, kako je z očmi mežikala in oprezovala.

»Dobro jutro!« jo je na vso moč prijazno pozdravila.

»Dobro jutro!« je odvrnila Sivka in pripravila šapo.

Toda belki še na misel ni prišlo, da bi se borila in pretepala. Mirno je obsedela v travi in samo zadovoljno ovila rep okoli sebe.

»Ali si ti pomorila vse te srake?«

»Da, vse po padle pod mojo šapo!«

»No, to je bil pa imeniten lov. Dober lovec moraš biti.«

»Oh, saj ni vredno besede —«

»O, pa, kaj takega se meni še ni primerilo!«

»Oh, bilo je toliko srak in še dosti več bi jih jiba dobila, če jih mož iz hiše ne bi bi prepodil.«

Belka si je oblizala šapo in se umila za ušesom.

»Ne, ne, mislim, da ne, toda pasti jim kor jaz. Nič drugega nisem dobila kakor piškavega martinčka.«

»To seveda ni dosti,« je menila Sivka in stopila na vejo, »od njega res ne moreš biti sita.« In potem je dejala: »Če hočeš, lahko vzameš eno izmed mojih srak za zajtrk.«

Belka je seveda z veseljem sprejela ponudeno darilo in kmalu nato sta stali obe v kotu vrta in goitali sračjo pečenko.

(Dalje prihodnjič.)

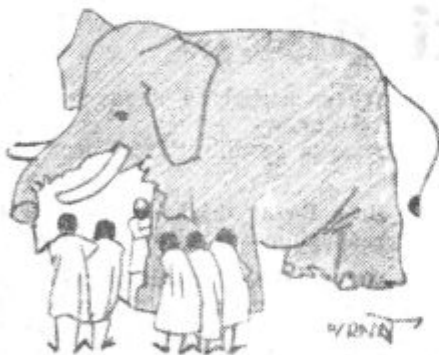
Griša Koritnik:

Kakšen je slon?

(Po indijski pravljici)

Daleč v Hindustanu je živel šest slepcev Navzlic temu, da so bili popolnoma slepi, so se vedno hvafili, da prav lahko shajajo tudi brez vida, češ da jim drugi čuti pomagajo zaznavati in razpoznavati reči, ki jih drugi ljudje vidijo z očmi. Tému je zadostoval sluh, onemu tip, tretji si je pomagal z vohom, četrti z jezikom, kakor je že bilo kateremu treba. Nesrečni slepci se pač niso zavedali, da je bilo vse njihovo čutenje in zaznavanje samo delno in površno, saj niso svoj živ dan videli, kakšno je v resnici to ali ono.

Nekoč so se ti tovariši pomenkovali, kakšen je slon, ki je v Indiji seveda čisto navadna žival. Ničesar drugega niso o njem vedeli, kakor to, kar so bili slišali od drugih ljudi. Ker pa so bili maloverni niso kajpada verjeli vsega, pa so se hoteli o tem sami prepričati.

Zrivedli so prednje slona, radovedni, kakšno mnenje bodo slepci o njem podali. Prvi slepec je otipal slonu bok. Počasi mu je šel z roko gor in dol, podolgem in počez, dokoder je mogel doseči z rokami.

»No,« se je nazadnje možakar odrezal, »slon je prav tak kakor stena moje hiše. Kdo bi si bil mislil, da je tak.«

Pristopil je drugi in prijel slona za dolga gladka okla.

»Na mojo vero! kakor sulica je,« se je glasila njegova sodba!

Tretji je prijel slona za dolgi trobec, ki ga je slon neprestano vihral in zvijal na vse strani.

»Vidim, slon je čisto kakor kača. Še sanjalo se mi ni, da je tak.«

»Oj, docela kakor pahljača,« je vzkliknil iznenadeno. »Slon je kakor pahljača.«

Pristopil je četrti in jel otipavati slonove prednje noge. Zdele so se mu seveda visoke in debele ko drevesno deblo.

»Čisto kakor drevo,« je dejal mož, »čudno, da je slon tak.«

Prišel je peti slepec in položil roko na široko uho.

Pristopil je še šesti slepec in zgrabil slona za rep. Vlekel ga je in zvijal in se nazadnje odrezal:

»Slon je čisto kakor vrh, okrogel, dolg in prožen. Kdo bi si bil mislil.«

Slepi tovariši so se nato zbrali pod palmovim drevesom in se pomenkovali in prepirali ves tisti dan in še pozno v noč, kakšen je slon. A niso se mogli zediniti v sodbi. Zato ima vsak slepec še danes omejeno sodbo o slonu kakor tudi o vsaki drugi stvari, ki je sam ni videl, drugim pa neče verjeti.

Jože Erbinc:

Priljubljeni car

(Po ruski pripovedki.)

O mogočnem ruskem carju Petru Velikem, ki je bil blagega, priljudnega značaja, krožijo še danes pripovedke. Peter Veliki je zelo rad skrivoma zašel med narod in prišel tako v dotiko z najrazličnejšimi ljudmi. Na svojih neobičajnih potih je veliko slišal in videl.

Nekega dne je stopil oblečen v preprosto obleko na ulice svojega glavnega mesta Petrograda. Bilo je malo čez poldne, ko je ugledal mladega oficirja, ki je baš zapustil gostilnico, kjer je obedoval. Častnik si je prižgal cigareto in je nato z rahlo popevčico na ustnih nadaljeval pot.

»Ta častnik pa gotovo še ni dolgo v Petrogradu,« si je rekel car, ki je vedel, da te strogi mestni poveljnik zabranil vsem oficirjem pušenje na ulici. Brž se pridruži mlademu častniku in načne z njim razgovor. Povprašuje ga o tem in onem, pa zve, da je dospel mladi

mož šele pred dnevi iz daljnega obmejnega mesta.

Car reče nato prijaznemu častniku, da je že na prvi pogled vedel o njegovem kratkem bivanju v prestolnici.

»Kako to?« se začudi mladi mož, ki se je ustrašil, da je morda zagrešil kako nerodnost. Nato mu car ljubeznivo raztolmači, da je oficirjem prepovedano kajenje v mestu. Prav to je potrdilo domnevo, da še ni dolgo v Petrogradu.

Oficir takoj vzame iz ust svaljčico in jo hoče zmrvtiti. Sopotnik pa ga prime za roko in mu reče: »Ej, saj to ni tako hudo, le pokadite jo do konca!...« Nato nadaljujeta pot v mesto, mlademu častniku pa se je zdelo čudno, ker so njegovega sopotnika mnogi tako prijazno pozdravljali. Častniku se je zato dozdevalo, da mora biti njegov spremljevalec kaj odličen mož.

V tem pokadi častnik cigareto do konca. Car vzame iz žepa cigaretno dozo in mu ponudi novo cigareto.

»Hvala, ne bom kadil zdaj, ko ste mi povedali, da je kajenje v mestu prepovedano.«

Spremljevalec pa ne odneha in ga bodri: »O, le kadite, če sem jaz zraven,

lahko brez skrbi pušite...«

Tedaj premotri zaskrbljeni oficir spremljevalčev obraz. Baš v tistem dospeta do izložbenega okna neke knjigarne, kjer je bila razstavljena velika carjeva slika. Častnik je spoznal sličnost obraza na sliki s svojim spremljevalcem. Ves osupel se zave, da koraka ob strani svojega najvišjega poveljnika. Kakor ukopan obstane in z roko ob čepici vpraša: »Dozdeva se mi, da imam čast hoditi ob strani Vašega Veličanstva?«

»Da, dobri prijatelj?« mu smehljuje odvrne car in ga potreplje po ramenu. Pa zaradi tega bodite le brez skrbi. Le bodite v bodoče tudi tako prijazni in veseli..., zastran cigaret pa vam svetujem, da na cesti ne kadite več... dokler se spet midva ne srečava. Kajti je mestni poveljnik strog mož in ko bi vas dobil na prestopku, bi se vam slabo godilo.«

Nato je stisnil presenečenemu mlademu možu roko in je zginil po ulicah. Častnik pa je o tem vedno rad pripovedoval, kako je ukanil mestnega poveljnika s cigareto iz doze samega presvetlega carja Petra Velikega.

Jutrovčki pišejo

Nemogoča zgodba. Lanske počitnice me je povabil učenjak Pic-pac na potovanje z najhitrejšim vozilom sveta.

Prav zares je bilo to vozilo zelo hitro in strašno moderno. Nič ni potrebovalo bencina. Motor je sestojal iz kretke, v kateri so bile zaprte bolhe. V kletki je bila gibljiva deskica, podobna gugalnici. Ko so bolhe skakale po tej deskici, se je zibala in gonila kolesa voza tako, kakor goni šivilja šivalni stroj.

S tem čudovitim vozilom sva se torej odpravila na potovanje. Kmalu sva dospela v skalovito Dalmacijo. Prišla sva na vrh neke gore, ki je strmo padala naravnost v Jadransko morje, ko je vozilo zadelo ob nek kamen. Od tega sunka se je odprla kletka z bolhami in v trenutku sva se obadva začela strahovito praskati, kajti vse bolhe so skočile na naju. Nazadnje sem se skotali po bregu navzdol in padel v morje. Takrat me je pa neka riba tako ugriznila, da sem kar poskočil. To je bila moja sreča, ker v skoku sem se viel za

rep nekega aeroplana, ki me je končno odnesel domov.

Kaj se je zgodilo s Pic-pacem pa ne vem.

Baša Borut, dijak III. razreda drž. real. gimn. v Celju; Sv. Jožef 56.

Izvrsten lovec. Poznala sem lovca, ki je živel pred mnogimi, mnogimi leti.

Ta lovec je nekoč prinesel z lova velikega ptiča, ki je imel štiri noge, vsi smo debelo gledali, a vendar je bilo tako. Takega ptiča ni bilo lahko ustreliti, ali on je imel puško, s katero je lahko streljal tudi po ovinku ali celo okrog hišnega vogala.

Zopet drugič je prinesel težkega slona, čepel je globoko pod zemljo v svojem brlogu, noben lovec ga ne bi izsledil ali on je imel očala, s katerimi je videl več metrov pod zemljo.

Tudi posluš je imel zelo dober. Nekoč je sedel pred hišo, kar sliši na bližnjem drevesu krasno žvrgolenje, skoči po puško in ustrelji med vejevje in glej, na tla pade rejen divji praši-

tek. To smo se mastili s slastno pečenko, iz kože pa smo dali napraviti topel in mehek kožušček za onega strica, ki ga še nismo poznali, pač pa je rekla moja teta, da se bo kmalu rodil. Prepeval je večkrat tudi pesem iz tistih časov. Za danes bi seveda ta pesem bila smešna.

Pujski po zraku pevajo,
Ptički v hlevcu krulijo,
Ribce po zraku plavajo,
Metuljčki po vodi švigajo,
Zajčki po drevju skačejo,
Mucke pod zemljo javkajo,
Miške se z mucko poigravajo,
Se piške z lisico sprehajajo.

Remic Olga, učenka II. razr. II. odd.
osn. šole v Bočni 103.

Zima odhaja

Zima je že bolj pri kraju in prišla bo zopet vesela cvetoča pomlad.

Zbudile se bodo že kmalu cvetice iz zemlje, zvonček, vijolice, trobentice in tako dalje. Tudi kmet si pripravlja poljsko orodje, da bo zemljo zopet prerahljal in jo na ta način pripravil sposobno, kakršna je potrebna za rast žita.

Tudi sonce že topleje sije. Starčki že zapuščajo svoj topli zapeček. Ptice selilke se bodo vrnile iz južnih krajev k nam, in nas bodo kratkočasile s svojim lepim petjem.

Čmer Ljudmila, učenka V. razreda
Skofja vas št. 5.

Potovanje v Afriko

Za mizo sedi stric Boštjan
veselo bere tja v en dan,
da lahko vsak v Afriko potuje,
če le mika ga na tuje.

Drugi dan si kovčgege pripravi
in proti lepi luklji se odpravi;
tam ga brat njegov že čaka,
da z njim v Afriko odkoraka.

Ze se pelje po morskj gladini
galebi se gugajo v višini.
Svojci si solze brišejo
in stricu pridno pišejo.

Stric je hodil med Afričani,
ki so bili kot cigani
ter je modroval tako,
da je v Afriki lepo.

*raprotnik Franc, učenec VI. razr.
v Braslovčah

Moje spričevalo

Učiteljica nam je dala,
danes spričevala.

Dobro in slično
a predvsem odlično,
jasno je zapisano.

Italijanščina — prvovrstno,
računstvo — izvrstno,
pridnost — odlična,
a pisava — lična;
verouk in zemljepis,
vspeje in prirodopis
ter redovi drugih ved,
tu trde, da sem za vzgled,
vse povsod je dober red.

Še oblika zunanja
pravi, da je čedna Tanja.

Zraven še pohvala
od ravnatelja nemala.
Spričevalo sem prejela,
zahvalila se in vesela
sem domov hitela.

»Mamica, tu poglej,
sem li pridna mi povej!«

Radosti lice mamici je zažarelo,
pa poljubila me je na čelo.

Tanja Feigel, učenka IV. razreda v
Ajdovščini

Dedek in vnuček

Dedek pipico nabaše
in vesel na peč se zbaše.
Zadovoljen pipico kadí,
ki celo sobo osmradi.

Petletni vnuček v sobo prikoraca
in h dedku se na peč skobaca.
Z resnim obrazom mu pove,
da v sobi kaditi se ne sme.

Dedek vnučka uboga lepo,
pipo ugasne žalostno.
Na peč se vleže in zaspí,
vnuček hitro mu sledi.

Ko se dedek prebudi,
ustrahi se in prebledi.
Še vnučka brž pokliče
ter mu kar zakliče:

»Vnuček, poglej,
pa mi povej,
kako sva ležala,
da sva se s tal pobrala!«

Hrišbernik Franc, učenec VI. razreda
v Braslovčah

STANA VINSEK:

Tonček

Mamica, povej mi zdaj:

sem li deček — ali kaj?

Ti mi praviš: »Srček naš.«

Bratec pravi: »Moj pajdaš!«

Očka pravi: »Naš možič!«

»Žaba mala,« pravi stric.

Dedek pravi: »Ti si tič —«

babica pa: »Naš fantič.«

Tetka pravi: »Mili muček!«

Sosed pravi: »Ti hajduček!«

Mirko pravi: »Ti osliček!«

Micka pravi: »Ti naš tiček.«

Minka pravi: »Greš kot pav...«

Kaj sem torej prav za prav?

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili:

Podgornik Stane, dijak III. c razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Julij Kržič, učenec III. razr. Pod Rakovo Jelšo, Franjo Primc, dijak IV. razr. gimn. v Celju, Bogdana Vrečko, uč. IV. b razr. v Celju, Nevenka Vošnik, dijakinja I. a razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Stanko Podgornik, dijak III. razr. real. gimn. v Ljubljani, Vdovič Slavko, uč. V. razr. v Bohinjski Bistrici, Rozmanova Gerta, učenka III. razr. mešč. šole v Celju, Habe Vlado, uč. III. a razr. na Vrtači v Ljubljani, Danilo Nabergoj, uč. II. razr. v Dravogradu, Šturm Avgust iz Kranja, Ponikvar Stanko, dijak III. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Magušar Marija, uč. I. a razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani, Brenčič Gabrijela, uč. I. a razr. real. gimn. v Ljubljani.

Manica:**Tri uganke**

I.

1. 2. 3. 4. 5. — — je mož, ki se bori,

6. 2. 3. 4. 5. — — za vodo služi ti,

7. 2. 3. 4. 5. — — mu pamet v redu ni.

II.

1. 2. 3. — — denarna vrednost

1. 4. 3. — — zavrženi ostanek,

1. 5. 3. — — ptica.

III.

1. 2. 3. 4. 5. 6 7. — gorâ skupino znači,

3. 2. 1. 4. 5. 6 7. — jelen z njim prednjači.

Križanka

	1	2	3		4	5	6	
7		8		9		10		11
12	17		13		14		15	
16		18		19		20		
	21		22		23		24	
25		26		27		28		29
30	31		32		33		34	
35		37		38		39		
	40				41			

Vodoravno: 1 želiyo vsi narodi, 4 staro orožje, 8 mesto v Primorju, 10 domača žival, 12 predlog, 13 človek, 15 predlog, 16 se dela pri ognju, 19 Jud, 21 časovna mera, 23 domača žival, 26 ptica pevka, 28 srbsko mesto, 30 staro mesto, 32 poslanec, 34 nikalnica, 35 sanje, 38 orožje, 40 morska žival, 41 kesanje.

Navpično: 2 veznik, 3 italijansko mesto, 5 predlog, 6 soha, 7 čut, 9 rezilo, 11 del cerkve, 14 pečat, 17 del stavbe, 18 poljska cvetica, 20 ruska reka, 22 del obraza, 24 družinski član, 25 češki verski reformatory 27 pomožni glagol, 29 bolezen, 31 vodna žival, 33 zdravilo, 37 nikalnica, 39 veznik.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1 Atos, 5 tast, 6 os, 7 sto, 9 osa, 11 uran, 15 ralo, 16 ar, 17 aha, 18 Split, 19 osa, 21 Ra, 22 Aron, 24 ata, 25 čast, 27 kuma, 28 očak, 29 ali, 32 iz.

Navpično: 1 Atos, 2 tast, 3 os, 4, sto, 8 osa, 10 Split, 11 ura, 12 Ra, 13 Alah, 14 Nora, 17 ata, 19 orač, 20 Sara, 23 os, 24 Ant, 26 ako, 30 Lima, 31 Izak.